

پیش گیرند. پزشک‌های این نقش و انتظار را در نشست خبری خود این چنین بر زبان آورد: «با توسعه همکاری با متحدان، فشارهایی که آمریکا علیه کشورهای منطقه اعمال می‌کند خنثی خواهد شد»: انتظاری که پیش و پس از این نشست در مواضع مخالفت جویانه مسکو با عزم احتمالی اروپایی‌ها برای فعال کردن «ماشه برجام» و کمی بعد در تلاش برای میانداری در زمین مذاکرات هسته‌ای با آمریکا بازتاب پیدا کرد: نشانه‌هایی هدفمند که بی‌تردید فارغ از معنا و فایده در روندهای احتمالی تهران و واشنگتن برای حل و فصل موضوعات اختلافی از جمله پرونده هسته‌ای نخواهد بود.

◀ هم‌آغوشی تهران و «دوشنبه» پشت خاگریز هم‌زبانی

تصاویر صمیمانه‌ای که از مسعود پزشکیان و «امامعلی رحمان» رئیس‌جمهوری تاجیکستان در جریان سفر زمستانی رئیس‌جمهوری ایران به «دوشنبه» در قلاب دوربین عکاسان خبری جهان به ثبت رسید، عبور معنادار دو سیاستمدار از خواشن‌های متعارف در جهان سیاست تعبیر شد و یادآورنده این مهم بود که مرزهای حکمرانی و دیپلماسی نباید به تاریخ و جغرافیا محدود شوند بلکه فراتر از آن می‌توانند در ایستگاه فرهنگ و تمدن به هم‌آغوشی برسند. واقعیت عریان جهان اما همین تصویر است و وظیفه سیاستمداران

تاباندن نور بر سیمای حجاب گرفته سیاست است؛ جایی که زبان، فرهنگ و ارزش‌هایی که احساس هم‌ذات‌پنداری را میان مردم دو کشور پدید می‌آورد و حصار مرزها را بدون هیچ ملاحظه و تشریفاتی برمی‌دارد. این چنین بود که تدبیر و تقدیر، پزشکیان و همتای تاجیکش را به دیدار تاریخی در شهر «دوشنبه» کشاند و به زمزمه شعرای بزرگ فارسی زبان رساند. پزشکیان و «امامعلی رحمان» در دیدار صمیمانه خود در دی ماه سرد زمستانی، پشت خاگریز دوستی و هم‌زبانی پناه گرفتند تا مانع از آن شوند که این خاگریز را شعارهای پرطمطراق سیاسی فتح کند. پزشکیان که از همان آغاز تأکید

کرده بود روی مفهوم «وفاق» برای تحقق خواست‌های نوع دوستانه‌اش در داخل و خارجی از مرزهای سرزمینی حساب باز کرده است، در پیگیری دیپلماسی فردی خود با «امامعلی رحمان»، دیپلماسی فرهنگی را از غربت خارج کرد و بیراه نیست اگر تصمیم یک‌دفعه‌ای همتای تاجیک او برای برداشتن مجوز سفر ایرانیان به این کشور زیبای پیرامونی را لطف این تلاش صلح‌دوستانه بدانیم. حکایت اما تنها حکایت گشودن مرزها به روی مردم دو ملت نیست. آنها می‌بینند که بر خلاف آنچه پیشینیان به بهانه سیاست از مهلکه پاسخ گویی به چرایی فاصله‌ها می‌گریختند، رئیس‌جمهوری دولت چهاردهم چگونه در همان آغاز، کلیدواژه «وفاق» را ترجمه کرده تا همتای او رضایتمندانه از برداشتن همه موانع پیش روی مردم و دولت ایران سخن بگوید و نمایش تلخ سیاسی بازی در بطن آنچه مردم روای مصلحت‌اندیشی‌های سیاسی جست‌وجو می‌کنند، پایان پیدا کند. آری دیپلماسی باید چنین به‌روز شود و با چنین فلسفه‌ای سازگار شود. چه خوانش استراتژیک از وحدت و همبستگی هم یک فرصت و هم یک ضرورت در افق دیپلماسی است؛ فرصتی که بی‌تردید به احقاق حقوق مردم کشور پشت نمی‌کند و از ظرفیت وجودی‌اش به مثابه اهرم‌های موازنه تأثیرگذار سیاسی و موتور محرکه اقتصادی و فرهنگی بهره می‌گیرد. ◀

برای حضور در نشست جمعی قاهره پاسخ مثبت گفت که ایران و مصر از فردای ۷ اکتبر بار دیگر در پیچ تاریخی خاورمیانه به یکدیگر رسیده بودند و ضرورتی همچون مواجهه با زیاده‌خواهی‌های «بنیامین نتانیاهو» نخست‌وزیر اسرائیل را دلیل کافی دیدند تا به روند مذاکرات محرمانه‌ای که از مدت‌ها پیش از آن شروع کرده بودند